

Elegia In Mortem Praematuram Serenissimi Principis Ac Domini, Domini Friderici Ludovici, Principis Haereditarii Wirtembergiae ...

Stuttgartiae: Faber, [ca.1731]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn832941077>

Druck Freier Zugang

Friedrich
Ludwig
von
Württemberg

1.
62.1-3.

ELEGIA
IN MORTEM PRAEMATURAM
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI,
DOMINI
FRIDERICI
LUDOVICI,
PRINCIPIS HAEREDITARII WIRTEMBERGIAE
ET TECCIAE, COMITIS MONTIS PELICARDI,
DYNASTAE HEIDENHEMII,
RELIQUA,
CONTEXTA
ET
SERENISSIMO PATRI AC DOMINO,
DOMINO
EBERHARDO
LUDOVICO,
DUCI WIRTEMBERGIAE & TECCIAE,
COMITI MONTIS PELICARDI,
DYNASTAE HEIDENHEMII,
RELIQUA,
PRINCIPI
AC
DOMINO SUO GRATIOSISSIMO
DOLORIS TESTANDI CAUSA
HUMILLIME DEDICATA
a
Coloniaram Evangelico-Reformatarum & Waldensium
PASTORIBUS.

STUTGARDIAE, Typis Dan. Benj. Fabri, Typographi Aulici.

orf 11362 2.

Visa modo felix Gens Wirtembergica, luge:
Qui tua spes fuerat, proh! miseranda, fuit.
Sol tibi purpureo vix prodit lumine, tetrus
Dum tegitur tenebris, noxque tremenda redit.
Ingeminas SALVE! SALVE DULCISSIMA MATER!
Proh dolor! Haec isto nomine moesta caret.
Dulcia delibasti extremis gaudia labris,
Ut cruciet sensu te graviore dolor.
Utque volans pelago, dum fertur ad astra carina,
Mox hiscente unda, mergitur illa mari.
Sic dum Neccarides fors tollere fausta videtur,
Infaustos lapsu deprimit atra gravi.
FRIDRICUS fuit! heu fuit! occidit unica gentis
Spes! moritur q̄s omnis stirps EBERHARDA simul!
Horrida vox nimium! silices & saxa moventur,
Atque velut diro fulmine fracta tremunt.

*Pectora fida gemunt, & quo quis amantior arae
Atque foci, iratum flectere Numen amat.
Ingemuere omnes, flentque immedicabile vulnus,
Et moestis coelum vocibus omne replent:
O Deus omnipotens, nutu qui dirigis orbem,
Sit quaeso genti mollior ira tuae!
Da veniam culpae, & propius res adspice nostras:
Tu remanes tanto sola medela malo.
Optimus haec qui vis, votorum haec summa piorum;
His gelidum tentant solvere corde metum.
Nec tibi, Magne EBERHARDE, aliter mulcere
dolorem*

*Fas est: esto Tuis spes Deus, atque Tibi.
Heu! jam deficiunt, quae fortia verba loquamur;
Quod Tibi praestemus, dulce levamen abest.
Ipsi proh! lacrymis, luctuque absumimur acri,
Et torpet subito lingua retenta metu.
Ter Tibi Musa pios tentat persolvere honores,
Singultus elegos ter secuere modos.
Quem Pater edocuit profugis praestare quietum
Mitis asylum, obiit! Proh! pia spes periit!
O utinam! pupillae ex tanta stirpe superstes
Genti esset fulcrum: damna ferenda forent.
Sed stirps ipsa perit, miseris solatia restant
Nulla: quis heic lacrymas temperet ore pias?*

*Ast lacrymis frustra FRIDERICUM poscimus;
eheu!*

*Non ita Tecciadis creditus ille fuit.
Nil desperandum tamen est PATRE sospite: Nobis
Plurima Te salvo spes, EBERHARDE, redit.
O si fata sinant! si vota piissima Numen
Non renuat! VIVAS! Optimus omnis ait.
Et Natum & Nomen qui perdis dulce PARENTIS,
Sis AVUS, & PATRIAE longa per aeva PATER!*

